

[Knud Lind]

For så vidt angår det, man siger, at den var forholdsvis nyåbnet, må man også sætte et spørgsmålstegn ved, hvad det faglige kokkeudvalg egentlig ønsker, når det taler om forholdsvis nyåbnet, for det er således, at Vindbyholt Kro til næste år, i 1984, fejrer 400 års jubilæum, og så kan man jo nok sætte et spørgsmålstegn ved, hvad man mener med nyåbnet virksomhed inden for det faglige kokkeudvalg.

Man kunne således ikke godkende stedet, og sagen gik til ombudsmanden. Hvis man med nyåbnet virksomhed mener, at der er kommet ny ejer, må jeg sige, at han har haft den i to år, og der er en omsætning på 2,5 mill. kr., så det skulle jo nok køre; og det er jo efterhånden et sted, der er ret kendt efter at have været placeret dér de sidste 400 år.

Og nu var der, den dag man rigtig kom ind i afslagene fra dette kokkeudvalg, en restauration to kilometer ved siden af, og den kunne godt få en kokkelærling, uagtet der ikke var nogen kok, for det kunne den få på dispensation, men den kunne til gengæld ikke få en tjenerlærling, fordi man ikke kunne godkende oplæringsstedet i tjenerfaget, da der ikke er ansat en faglært tjener med dansk svendebrev til at forestå oplæringen. Derfor spørger man sig: hvad har denne stakkels mand så gjort? Ja, han har ganske enkelt gjort det, at han er uddannet på en tjenerskole i Hofgastein i Østrig, og det er en af de bedste, der findes i verden; der er kun én til af samme slags, i Schweiz. Det var hans brødre, og derfor kunne han altså ikke få nogen tjenerlærling. Han kunne godt få en kokkelærling, uagtet der overhovedet ikke var ansat nogen kok det pågældende sted.

Denne sag kom så ind til ombudsmanden, som rigtig skulle gå i gang med at se på den. Der er jo nogle sager, 35 i alt, som ombudsmanden, som man skriver, tager op af egen drift – det foregår for det meste på grundlag af avislæsning – og i dette tilfælde kunne det måske have betalt sig at lægge søndagsturen om ad Vindbyholt Kro, for så ville han have opdaget, at den var åbnet anno 1584, så ville han have opdaget, at det ikke var nogen nyåbnet restauration, og man må vel nok sige, at på grund af den menneskelige levealder er man ikke i stand til at have den samme vært fra 1584 og til i dag.

Ved førstebehandling af ombudsmandens beretning fremdrog jeg ligeledes nogle

eksempler, der skulle vise, hvor lidet effektivt ombudsmandsinstitutionen har været. Der var pølsemanden fra Viborg, der ville have en time længere åbent, og som endte med – efter at have været igennem ombudsmandsinstitutionen – at skulle bygge et privat toilet ca. 100 m fra det offentlige, der lukkede kl. 24, et privat toilet, som vil koste et par hundrede tusinde kroner. Vi, der kender myndighedernes krav, ved jo, at der skal være glaserede fliser i halvanden meters højde, der skal være klinkegulv med afløb og tilslutning til kloak, der skal være udluftning og der skal være brandsikrede døre m.v., så det kan nemt løbe op i et par hundrede tusinde kroner, og så lå der altså et offentligt toilet ca. 100 m borte, som man kunne have lånt nøglen til. Han blev også kvast i det.

Og der var sagen om at være eller ikke være, når man udtalte sig, dvs. at være offentligt ansat eller ikke være offentligt ansat, være privatperson, og i så henseende mente VS jo, at den sag var lynende klart afgjort af ombudsmanden. Det var den desværre ikke, man fik aldrig nogen endelig afgørelse. Det var nemlig på den ene side og på den anden side.

Selvfølgelig har der også været en enkelt lille solstrålehistorie i ombudsmandens beretning, og den har jeg også nævnt. Det var en kvindelig pianist, som blev reddet fra skattevæsenets kløer. Hun må nu trække sit flygel fra, selv om det står i hendes privathjem og har en herlighedsværdi ud over det rent spillemæssige.

Men alt i alt må man nok sige, at ombudsmandens beretning er de trøstesløses endestation. Det er ikke morsom læsning, når man rigtig kommer ind bag historierne. Det er som i »Den lille pige med svovlstikkerne«: det ender skidt alt sammen.

Jeg ringede i går til denne kromand og spurgte ham, hvorledes det så var gået i denne frygtelige historie, efter at han havde klaget til ombudsmanden, og han svarede mig med de ord, at dengang Vindbyholt Kro blev åbnet, i 1584, var der et ordsprog, der sagde: tak du din Gud og skaber for, at du ikke kom for Ribe ret; det er i dag lavet om til: tak du din Gud og skaber for, at du ikke klagede til ombudsmanden!

Hermed sluttede forhandlingen.